

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ ^{صلى} ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ (1)

ستایش و سپاس برای خدا است آنکه آفرید آسمان ها و زمین را و ساخت تاریکی ها و روشنی را؛ باز آنانکه نامعتقد شدند به پروردگار خویش برابر می کنند (دیگران را). (1)

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ ^{صلى} أَجَلًا ^{صلى} وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ تَمْتَرُونَ (2)

او است آنکه آفرید شما را از گل باز حکم کرد مدتی تعیین شده را؛ و مدتی معین (وقت قیامت) نامیده شده است نزد او باز شما شک می کنید. (2)

وَ هُوَ اللَّهُ فِي السَّمَاوَاتِ وَ فِي الْأَرْضِ ^{صلى} يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَ جَهْرَكُمْ وَ يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ (3)

و او است خدا در آسمان ها و در زمین؛ می داند پنهان شما را و آشکار شما را و می داند آنچه به دست می آورید. (3)

وَ مَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ (4)

و نمی آید ایشان را از نشانه ئی از نشانه های پروردگار ایشان مگر بودند از آن رو گردانان. (4)

فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ ^{صلى} فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ (5)

پس به یقین به دروغ نسبت کردند حق را وقتیکه آمد به ایشان؛ پس به زودی می آید ایشان را اخبار آنچه که بودند به آن تمسخر می کردند. (5)

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ نُمْكِنْ لَكُمْ وَ أَرْسَلْنَا السَّمَاءَ عَلَيْهِمْ مِدْرَارًا وَ جَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِيًا مِنْ تَحْتِهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَ أُنشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخِرِينَ (6)

آیا ندیدند چقدر هلاک کردیم از پیش ایشان از گروهی که استقرار داده بودیم ایشان را در زمین (آنقدر) که نداده ایم استقرار برای شما و فرستادیم ما آسمان را بر ایشان آب ریزان و ساختیم جویبار ها را می رفت از زیر ایشان پس هلاک کردیم ما ایشان را به (سبب) گناهان ایشان و آفریدیم از بعد ایشان گروهی دیگری را. (6)

وَ لَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا ^{صلى} إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ (7)

و اگر فرو فرستادیم ما بر تو نامه ئی در ورقی پس البته لمس کردند آن را با دست های ایشان البته گفتند آنانکه نامعتقد شدند: نیست این جز جادوگری آشکاری. (7)

وَ قَالُوا لَوْ لَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ مَلَكَ ^{صلى} وَ لَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكَ لَفُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ (8)

و گفتند چرا نشد فرود آورده بر او فرشته ئی؟! و اگر فرو می فرستادیم ما فرشته ئی را البته انجام می شد کار باز مهلت داده نمی شوند. (8)

و لَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَ لَلْبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَا يَلْبَسُونَ (9)

و اگر می ساختیم او را فرشته ئی البته می ساختیم او را مردی (به شکل مردی) و البته مشتبه می کردیم بر ایشان آنچه اشتباه می کنند. (9)

وَ لَقَدْ اسْتَهْزَيْتُمْ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ (10)

و البته به یقین تمسخر کرده شده بود به پیغمبران از پیش تو پس احاطه شد به آنانکه تمسخر کردند از ایشان آنچه بودند به آن تمسخر می کردند. (10)

قُل سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ انظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ (11)

بگو بگردید در زمین باز ببینید چگونه شد سرانجام کسانی که به دروغ نسبت کردند. (11)

قُل لَّمَنْ مَّا فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ صَلَّى قُلْ لِلَّهِ كَتَبَ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ لِيَجْمَعَكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ (12)

بگو: برای کیست آنچه در آسمان ها و زمین است؟ بگو: برای خدا است. نوشته است بر نفس خود رحمت را. البته جمع می کند شما را در روز قیامت نیست شک در آن. آنانکه

زیان کردند نفس های خود را پس ایشان نمی آورند ایمان. (12)

وَ لَهُ مَا سَكَنَ فِي اللَّيْلِ وَ النَّهَارِ وَ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (13)

و برای او است آنچه ساکن شد در شب و روز. و او است شنوا، دانا. (13)

قُلْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَ اتَّخِذُوا لِيَا فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ هُوَ يُطْعِمُ وَ لَا يُطْعَمُ قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَ لَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (14)

بگو: آیا به غیر خدا بگیرم دوستی آفریننده آسمان ها و زمین و او غذا می دهد و غذا داده نمی شود. بگو: هر آئینه من امر کرده شده ام آنکه باشم نخستین کسی که تسلیم شد؛ و نباشم

از شرک آورنده گان. (14)

قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ (15)

بگو: هر آئینه من می ترسم اگر نافرمانی کنم پروردگار خود را (از) عذاب روزی بزرگی. (15)

مَنْ يُصْرَفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ وَ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ (16)

آنکه باز داشته شد از او آن روز پس به یقین مهربانی شد بر او. و این است کامیابی آشکارا. (16)

وَ إِنْ يَمَسُّنَا اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَ إِنْ يَمْسَسْنَاكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (17)

و اگر تماس بدهد ترا خدا به ضرری پس نیست هیچ بردارنده برای آن ضرر مگر او؛ و اگر تماس بدهد ترا به خیری پس او است بر همه چیز توانا. (17)

وَ هُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَ هُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ (18)

و او است مسلط بالای بنده گان خود. و او است نهایت هوشیار، نهایت آگاه. (18)
قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً صَلَّى قُلِ اللَّهُ صَبِي شَهِيدٌ بَيْنِي وَ بَيْنَكُمْ وَ أَوْحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنَ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَ مَنْ بَلَغَ أَنتُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهَةً أُخْرَى ؕ قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ (19)

بگو: چه چیز برتر است در گواهی؟ بگو: خدا؛ گواهی میان من و میان شما. و وحی کرده شده به سوی من این قرآن تا بیم دهم شما را به آن و کسی را که رسید. آیا هر آئینه شما البته گواهی می دهید آنکه است همراه خدا معبودان دیگری؟ بگو: نمی دهم من گواهی. بگو: جز این نیست که او است معبود یگانه و هر آئینه من بیزارم از آنچه که شریک می کنید. (19)
الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ (20)

آنانکه داده ایم ایشان را کتاب می شناسند او را چنانکه می شناسند پسران خود را، آنانکه زیان رساندند به نفس های خود پس ایشان نمی آورند ایمان. (20)

وَ مَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ؕ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ (21)
و کیست ستمگارتتر از کسی که بر بست بر خدا دروغ را یا به دروغ نسبت کرد آیت های او را. هر آئینه او نمی سازد رسته گار ستمگاران را. (21)

وَ يَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا ؕ آيِنَ شُرَكَائِكُمْ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ (22)
و روزیکه جمع کنیم ایشان را همه یکجا باز بگوئیم برای آنانکه شرک آوردند: کجا اند شریکان شما آنانکه بودید شما گمان می کردید؟ (22)

ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَ اللَّهُ رَبَّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ (23)
باز نباشد عذر ایشان مگر آنکه گفتند: قسم به خدا پروردگار ما نبودیم ما شرک آورنده گان. (23)

انظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَ ضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ (24)
ببین چگونه به دروغ نسبت کردند بر نفس های خویش و ناپدید شد از ایشان آنچه که بودند بر می بستیدند به دروغ. (24)

وَ مِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ صَلَّى وَ جَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَ فِي ؕ آذَانِهِمْ وَفَرَاءً وَ إِنْ يَرَوْا كَلًّا آيَةً لَا يُؤْمِنُوا بِهِ ؕ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا ؕ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ (25)

و از ایشان کسی است که گوش می دهد به سوی تو؛ و ساختیم بر قلب های ایشان پرده ها تا نه فهمند آن را و در گوش های ایشان سنگینی. و اگر ببینند همه معجزات را نمی آورند ایمان به آنها. تا اینکه وقتیکه آمدند پیش تو می کنند جدال با تو می گویند آنانکه نامعتقد شدند: نیست این مگر افسانه های پیشینیان. (25)

وَ هُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَ يَنْتَوْنَ عَنْهُ صلى وَ إِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَ مَا يَشْعُرُونَ (26)

و ایشان منع می کنند از آن و دور می شوند از آن؛ و نمی کنند هلاک مگر نفس های خویش را و درک نمی کنند. (26)

وَ لَوْ تَرَىٰ- إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَ لَا نُكَذِّبُ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَ نَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (27)

و اگر ببینی وقتیکه باز داشته شدند پیش آتش پس گفتند: ای کاش ما باز گردانیده شویم و نکنیم نسبت به دروغ آیت های پروردگار خود را و باشیم از ایمان آورنده گان. (27)

بَلْ بَدَا لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ صلى وَ لَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ (28)

بلکه هویدا شود برای ایشان آنچه بودند پنهان می کردند از پیش؛ و اگر باز گردانده می شدند البته بر می گردیدند به آنچه منع شده بودند از آن و هرآئینه ایشان البته به دروغ نسبت کننده گانند. (28)

وَ قَالُوا- إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَ مَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ (29)

و گفتند: نیست این مگر زنده گانی دنیائی ما و نیستیم ما بر انگیزته شده گان. (29)

وَ لَوْ تَرَىٰ- إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَ رَبَّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ (30)

و اگر ببینی وقتیکه ایستاده باشند پیش پروردگار ایشان. گفت: آیا نیست این حق؟ گفتند: بلی و قسم به پروردگار ما. گفت: پس بچشید عذاب را به سبب آنکه بودید نامعتقدی می کردید. (30)

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ صلى حَتَّىٰ- إِذَا جَاءَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يَحْسِرَتْنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا وَ هُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ (31)

به یقین زیان کار شدند آنانکه به دروغ نسبت کردند به ملاقات خدا؛ تا اینکه وقتیکه آمد به ایشان قیامت ناگهان گفتند: ای افسوس بر ما بر آنچه کوتاهی کردیم ما در آن و ایشان حمل می کنند بار های سنگین خویش را بر پشت های ایشان. بیگمان بد است آنچه که می برند. (31)

وَ مَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَ لَهْوٌ صلى وَ لَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ صلى أَفَلَا تَعْقِلُونَ (32)

و نیست زنده گانی دنیا مگر بازیچه و سرگرمی؛ و البته باشند گانی آخرت بهتر است برای آنانکه می پرهیزند از (خشم) خدا. آیا پس نمی دانید؟ (32)

قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزَنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ ^{صلى} فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَ لَكِنَّ الظَّالِمِينَ بآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ (33)

به یقین ما می دانیم که هر آئینه آن البته غمگین می سازد ترا چیزی که می گویند؛ پس هر آئینه ایشان نمی کنند نسبت به دروغ ترا ولیکن ستم گاران به آیت های خدا انکار می ورزند. (33)

وَ لَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا وَ أُوذُوا حَتَّىٰ ^ا أَتَاهُمْ نَصْرُنَا وَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَ لَقَدْ جَاءَكَ مِن نَّبَاِ الْمُرْسَلِينَ (34)

و البته به یقین به دروغ نسبت کرده شده بودند پیغمبران از پیش تو پس شکیبائی کردند بر آنچه که به دروغ نسبت کرده شده بودند و اذیت شدند تا اینکه آمد به ایشان یاری ما. و نیست هیچ تغیردهنده برای سخنان خدا. و البته به یقین آمده است به تو از اخبار پیغمبران. (35)

وَ إِنْ كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ ^ه وَ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ ^ه فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ (35)

و اگر شده سنگین بر تو رو بر گردانیدن ایشان پس اگر می توانی آنکه بیابی زیر زمینی در زمین یا زینه ئی در آسمان پس بیاری به ایشان نشانه ئی. و اگر خواست خدا البته جمع کرد ایشان را بر هدایت. پس نباش از جاهلان. (35)

إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ ^م وَ الْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ (36)

جز این نیست که قبول می کنند آنانکه می شنوند، و مرده گان، بر می انگیزاند ایشان را خدا باز به سوی او برگردانیده می شوند. (36)

وَ قَالُوا لَوْ لَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ ^ه قُلْ إِنْ اللَّهُ قَادِرٌ عَلَىٰ ^ا أَنْ يُنَزِّلَ آيَةً وَ لَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (37)

و گفتند: چرا نشد فرو فرستاده بر او نشانه ئی از جانب پروردگار او؟ بگو: هر آئینه خدا است توانا بر آنکه فرو فرستد نشانه ئی ولیکن بسیاری ایشان نمی دانند. (37)

وَ مَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَ لَا طَائِرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمٌّ أَمْثَلُكُمْ ^ه مَا فَرَطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ^ه ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ (38)

و نیست از جنبنده ئی در زمین و نه پرنده ئی که می پرد با دو بال خود مگر گروه های اند مانند شما. نگذاشته ایم فرو در کتاب از چیزی. باز به سوی پروردگار شان جمع آورده می شوند. (38)

وَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُومٌ وَ بُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ ^ص مَنْ يَشَأِ اللَّهُ يُضِلَّهُ وَ مَنْ يَشَأِ يَجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (39)

و آنانکه به دروغ نسبت کردند آیت های ما را کران و کورانند در تاریکی ها. کسی را که می خواهد خدا گمراه می کند او را و کسی را که می خواهد می سازد او را بر راه راست. (39)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (40)

بگو: آیا دیدید شما اگر آمد شما را عذاب خدا یا آمد شما را قیامت، آیا غیر خدا را دعا می کنید اگر بودید شما راستگویان؟ (40)

بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَ تَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ (41)

بلکه تنها او را دعا می کنید پس دفع می کند آنچه دعا می کنید به سوی او اگر خواهد و فراموش می کنید آنچه را که شریک می کنید. (41)

وَ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُمْ بِالْبَأْسَاءِ وَ الضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ (42)

و البته به یقین فرستادیم ما به سوی گروه های از پیش تو پس گرفتیم ایشان را به زیان های غیر جسمانی و زیان های جسمانی تا باشد که ایشان زاری کنند. (42)

فَلَوْ لَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَ لَكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَ زَيَّنَّ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (43)

پس چرا نکردند وقتیکه آمد به ایشان زیان های غیر جسمانی ما زاری؟ ولیکن سخت شد قلب های ایشان و زینت داد برای ایشان شیطان آنچه که بودند می کردند. (43)

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا هُمْ مُبْلِسُونَ (44)

پس وقتیکه فراموش کردند آنچه را که پند داده شده بودند به آن پس باز کردیم ما بر ایشان دروازه های همه چیز را تا آن وقتیکه مسرور شدند به آنچه داده شدند، گرفتیم ایشان را ناگهانی پس آن وقت ایشان نا امید شده گان بودند. (44)

فَقَطَعَ دَابِرَ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (45)

پس بریده شد دنباله گروه آنانکه ستم کردند. و ستایش و سپاس برای خدا است پروردگار جهان ها. (45)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَ أَبْصَارَكُمْ وَ خَتَمَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِهِمْ لِنَظَرٍ كَيْفَ نَصَرَفُ الْآيَاتِ ثُمَّ هُمْ يَصْذِفُونَ (46)

بگو: آیا دیدید اگر گرفت خدا شنوایی شما را و بینایی شما را و مهر زد بر قلب های شما کیست معبودی غیر خدا که باز آورد به شما آن را. ببین چگونه بیان می کنیم آیت ها را باز ایشان رو بر می گردانند. (46)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الظَّالِمُونَ (47)

بگو: آیا دیدید شما اگر بیاید شما را عذاب خدا ناگهانی یا آشکارا آیا هلاک کرده می شود مگر گروه ستم گاران؟ (47)

وَ مَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَ مُنذِرِينَ مَنِ آمَنَ وَ أَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَ لَا هُمْ

يَحْزَنُونَ (48)

و نمی فرستیم ما پیغمبران را مگر بشارت دهنده گان و بیم دهنده گان؛ پس کسیکه ایمان آورد و اصلاح کرد پس نیست ترس بر ایشان و نه ایشان غم می کنند. (48)

و الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ (49)

و آنانکه به دروغ نسبت کردند آیت های ما را تماس می کند به ایشان عذاب به سبب آنکه بودند سرکشى قصدى می کردند. (49)

قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَ لَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَ لَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ ۚ إِنِّي أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ ۚ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَ الْبَصِيرُ ۗ أَمْ فَلَا تَتَفَكَّرُونَ (50)

بگو: نمی گویم برای شما که نزد من خزانه های خدا است و نه من می دانم غیب را و نه می گویم برای شما که هر آئینه من فرشته هستم؛ نمی کنم پیروی مگر آنچه را که وحی می شود به سوی من. بگو: آیا برابر می شود نابینا و بینا؟ آیا پس نمی کنید تفکر؟ (50)
وَ أَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا ۗ إِلَىٰ رَبِّهِمْ ۗ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَ لَا شَفِيعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ (51)

و بیم ده به آن (قرآن) آنان را که می ترسند از آنکه جمع کرده می شوند به پیش پروردگار ایشان، نیست برای ایشان از غیر او یاری و نه شفاعت کننده ئی تا باشد ایشان بپرهیزند (از نافرمانی خدا). (51)

وَ لَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَ الْعِشِيِّ يُريدُونَ وَجْهَهُ ۚ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَ مَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ الظَّالِمِينَ (52)

و نه ران دور آنان را که می کنند دعا پروردگار ایشان را به سحرگاهان و شام گاهان می خواهند رضایت او را؛ نیست بر تو از حساب ایشان از چیزی و نیست از حساب تو بر ایشان از چیزی، پس دور راندن تو ایشان را، پس باشی از ستم گاران. (52)

وَ كَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا ۗ أَهِيَ الْوَالِيَةُ مِنْ اللَّهِ عَلَيْهِمْ مِنْ بَيْنِنَاهِ ۗ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ (53)

و این چنین آزمودیم بعضی ایشان را با بعضی تا بگویند: آیا ایناند آنانکه منت نهاد خدا بر ایشان از میان ما؟ آیا نیست خدا عالم ترین به سپاس گذاران؟ (53)

وَ إِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ۚ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ ۚ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهْلَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ ۚ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (54)

و وقتی که آمدند پیش تو آنانکه ایمان می آورند به آیت های ما پس بگو: سلام بر شما؛ نوشته است پروردگار شما بر نفس خود رحمت، آنکه او کسی که کرد از شما کار بدی به نادانی باز توبه کرد از بعد آن و اصلاح کرد پس هر آئینه او است آمرزنده، با رحم. (54)

وَ كَذَلِكَ نَفَصَّلُ الْآيَاتِ وَ لِيَسْتَبِينَ سَبِيلُ الْمُجْرِمِينَ (55)

و این چنین واضح می سازیم آیت ها را و تا روشن شود راه گناه گاران. (55)
قُلْ إِنِّي نَهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذَا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ (56)

بگو: هر آینه من منع شده ام از آنکه بپرستم آنان را که دعا می کنید شما از غیر خدا، بگو: نمی کنم پیروی هوی و هوس های شما را، به یقین گمراه شده باشم آن وقت و نباشم من از هدایت شده گان. (56)

قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّنْ رَبِّي وَ كَذَّبْتُمْ بِهِ مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَقْضُ الْحَقَّ وَ هُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ (57)

بگو: هر آینه من بر دلیل روشنی هستم از جانب پروردگرم و به دروغ نسبت کردید شما آن را. نیست نزد من آنچه به عجله می خواهید آن را. نیست فرمان مگر برای خدا؛ بیان می کند حق را؛ و او است بهترین فیصله کننده گان. (57)

قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَ بَيْنَكُمْ وَ اللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ (58)

بگو: اگر آنکه می بود نزد من آنچه به عجله می خواهید آن را البته فیصله کرده می شد کار میان من و میان شما. و خدا است دانا تر به ستم گاران. (58)

وَ عِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ وَ يَعْلَمُ مَا فِي الْبُرِّ وَ الْبَحْرِ وَ مَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَ لَا حَبَّةٌ فِي ظِلْمَاتِ الْأَرْضِ وَ لَا رَطْبٍ وَ لَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ (59)

و نزد او است کلید های غیب نمی داند آنها را مگر او. و می داند آنچه در خشکه و بحر است. و نمی افتد از بزرگی مگر می داند آن را او و نه دانه ئی در تاریکی های زمین و نه تری و نه خشکی مگر در کتابی روشنی است. (59)

وَ هُوَ الَّذِي يَتَوَفَّاكُم بِاللَّيْلِ وَ يَعْلَمُ مَا جَرَحْتُمْ بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ لَهُ أَجَلٌ مُّسَمًّى ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ (60)

و او است آنکه می گیرد روح شما را در شب و می داند آنچه کسب کردید در روز باز بلند می کند شما را در آن تا بگذرد مدت تعیین شده؛ باز به سوی او است باز گشت شما باز خبر می دهد شما را به آنچه که بودید می کردید. (60)

وَ هُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ حَفْظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ الْمَوْتُ تَوَفَّنَهُ رُسُلُنَا وَ هُمْ لَا يُفْرَطُونَ (61)

و او است غالب بالای بنده گانش؛ و می فرستد بر شما محافظین تا آنکه وقتی که آمد یکی از شما را مرگ بمیراند او را فرستاده گان ما و ایشان نمی کنند کوتاهی. (61)

ثُمَّ رُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَ هُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ (62)

باز بر گردانیده شدند به سوی خدا خداوند ایشان بر حق. بیگمان برای او است داوری و او است سریع ترین حساب گیرنده گان. (62)

قُلْ مَنْ يُجِيبُكُمْ مَنْ ظَلَمْتِ الْبِرِّ وَ الْبُحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَ خُفْيَةً لَّئِنْ أَنْجَدْنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ (63)

بگو: که می رهند شما را از تاریکی های خشکه و بحر؟ می کنید دعا او را به زاری و پنهانی، البته اگر رهانی دهی ما را از این البته باشیم از سپاس گذاران. (63)

قُلِ اللَّهُ يُجِيبُكُمْ مِنْهَا وَ مِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ تُشْرِكُونَ (64)

بگو: خدا می رهند شما را از آن و از همه پریشانی باز شما شرک می ورزید. (64)

قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ يَلْبَسَكُمْ شِيْعًا وَ يُذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ ۗ فَانظُرْ كَيْفَ نَصَرَفَ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ (65)

بگو: او است توانا بر آنکه بفرستد بر شما عذابی از بالای شما یا از زیر پا های شما یا جمع آورد شما را گروه، گروه و بچشاند بعضی شما را جنگ بعضی. ببین چگونه بیان می کنیم آیت ها را تا باشد ایشان بفهمند. (65)

وَ كَذَّبَ بِهٖ قَوْمُكَ وَ هُوَ الْحَقُّ ۗ قُلْ لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ (66)

و به دروغ نسبت کردند آن (قرآن) را قوم تو و آن است حق. بگو: نیستم من بر شما نگهبان. (66)

لَكُلِّ نَبِيٍّ مُّسْتَقَرٌّ ۗ وَ سَوْفَ تَعْلَمُونَ (67)

برای هر خبری مکان استقرار و وقت معینی است. و به زودی می دانید. (67)

وَ إِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِيهِ ۖ آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۗ وَإِمَّا يُنسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرِ ۗ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ (68)

و وقتی که دیدی آنانکه می پردازند به گفتگو در باره آیت های ما پس رو بگردان از ایشان تا آنکه پردازند به گفتگو در سخن غیر از آن. و اگر فراموش گرداند ترا شیطان پس نه نشین بعد یاد آوردن همراه گروه ستم گاران. (68)

وَ مَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ ۚ وَ لَكِنَّ ذِكْرًا لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ (69)

و نیست بر آنانکه می پرهیزند (از نافرمانی خدا) از حساب ایشان (کافران) از چیزی ولیکن یاد آوری تا باشد ایشان پرهیزگاری کنند. (69)

وَ ذُرِّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا وَ لَهْوًا وَ غَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا ۚ وَ ذَكَرَ بِهٖ ۖ أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ ۚ بِمَا كَسَبَتْ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيٌّ وَ لَا شَفِيعٌ ۚ وَ إِنْ تَعَدَّلَ كُلٌّ عَدْلًا لَّا يُؤْخَذُ مِنْهَا ۗ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أُبْسِلُوا بِمَا كَسَبُوا ۗ لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۚ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ (70)

و بگذار آنان را که گرفتند دین شان را بازیچه و سرگرمی و فریفت ایشان را زنده گانی دنیا. و پند ده به آن تا آنکه نشود تباه نفسی به سبب آنچه کسب کرد نیست برای او از غیر خدا یآوری و نه شفاعت کننده و اگر عوض دهد همه عوض نشود گرفته از آن. آنها آنانند که تباه شدند به سبب آنچه که کسب کردند؛ برای ایشان است نوشیدنی از آب جوشان و

عدابی درد دهنده ئی به سبب آنچه بودند نامعتقدی می کردند. (70)

قُلْ أَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَ لَا يَضُرُّنَا وَ نُرَدُّ عَلَىٰ - أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَانَا اللَّهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانًا لَهُ - أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ - إِلَى الْهُدَى انْتِنَاهُ قُلْ إِنْ هُدَى اللَّهُ هُوَ الْهُدَى ص لِي وَأَمْرًا لِنُسَلِّمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ (71)

بگو: آیا دعا کنیم از غیر خدا آنچه را که نمی رساند فایده ما را و نه زیان ما را و برگردیم بر عقب ما بعد اینکه هدایت کرد ما را خدا؟ مانند آنکه جلب کرد او را شیطان ها در زمین مغشوش و سرگردان، او را است دوستانی که می خوانند او را به سوی هدایت، بیا با ما. بگو: هر آئینه هدایت خدا آن است هدایت؛ و امر شده ایم ما تا تسلیم شویم به پروردگار جهان ها. (71)

وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ اتَّقُوهُ وَ هُوَ الَّذِي - إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ (72)

و آنچه برپا دارید نماز را و بپرهیزید از (خشم) او. و او است آنکه به سوی او جمع کرده می شوید. (72)

وَ هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضَ بِالْحَقِّ ص وَ يَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ؛ قَوْلُهُ الْحَقُّ؛ وَ لَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ؛ عَلِيمُ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ؛ وَ هُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ (73)

و او است آنکه آفرید آسمان ها و زمین را به حق؛ و روزی که می گوید شو پس می شود. سخن او است حق. و برای او است پادشاهی روزی که دمیده می شود در صور. دانای نادیده و آشکار. و او است نهایت هوشیار، نهایت آگاه. (73)

وَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ أَرَزَّ أَ تَتَّخِذُ أَصْنَامًا آلِهَةً ص إِنِّي - أَرَاكَ وَ قَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ (74)

و وقتی که گفت ابراهیم برای پدر خود آزر: آیا می گیری بت ها را پروردگاران؟ هر آئینه من می بینم ترا و قوم ترا در گمراهی آشکار. (74)

وَ كَذَلِكَ نُرِي - إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ لِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ (75)

و به این ترتیب نشان می دهیم (نشان دادیم) ابراهیم را پادشاهی آسمان ها و زمین را و تا باشد از یقین کننده گان. (75)

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا ص قَالَ هَذَا رَبِّي ص فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أُحِبُّ الْآفِلِينَ (76)

پس هنگامی که پوشید بر او شب دید ستاره ئی را؛ گفت: این است پروردگار من؛ پس هنگامی که غروب کرد گفت: ندارم دوست غروب کننده گان را. (76)

فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِغًا قَالَ هَذَا رَبِّي ص فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِنْ لَمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ (77)

پس هنگامی که دید مهتاب را طلوع کنان گفت: این است پروردگار من؛ پس هنگامی که غروب کرد گفت: اگر نکند هدایت مرا پروردگار من البته باشم از گروه گمراهان. (77)

فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ ص فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَاقَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا

تُشْرِكُونَ (78)

پس هنگامی که دید آفتاب را طلوع کنان گفت: این است پروردگار من این بزرگتر است؛ پس هنگامی که غروب کرد گفت: ای قوم من هر آئینه من بیزارم از آنچه که شریک می کنید (با خدا). (78)

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا ۖ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ (79)
هر آئینه من رو کردم روی خود را برای آنکه آفرید آسمانها و زمین را منحیث یگانه پرست صمیمی (حنیف)؛ و نیستم من از مشرکان. (79)

وَ حَاجَّهُ قَوْمُهُ ۚ قَالَ أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ وَ قَدْ هَدَانِي ۚ وَ لَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ ۚ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا ۖ وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ۖ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ (80)
و جدال کرد با او قوم او. گفت: آیا جدال می کنید با من در باره خدا و به یقین هدایت نموده است مرا؟ و نمی ترسم از آنچه که شریک می کنید با او مگر (می ترسم) از آنکه می خواهد پروردگار من چیزی را. احاطه کرده است پروردگار من همه چیز را به علم. آیا پس یاد آور نمی شوید؟ (80)

وَ كَيْفَ أَخَافُ مَا أَشْرَكْتُمْ وَ لَا تَخَافُونَ أَنَّكُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا ۚ فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ ۖ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (81)
و چگونه بترسم از آنچه شریک کردید و نمی ترسید از آنکه شما شریک کردید با خدا آنچه که فرو نفرستاده خدا به آن بر شما دلیلی. پس کدام یک از این دو گروه سزاوار تر است به امنیت؟ اگر هستید شما میدانید؟ (81)

الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ لَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَ هُمْ مُهْتَدُونَ (82)
آنانکه ایمان آوردند و نیامیخته اند ایمان شان را به ستم (شرک) آنها برای ایشان است امنیت و ایشان اند هدایت شده گان. (82)

وَ تِلْكَ حُجَّتُنَا ءَاتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ ۖ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مِّنْ نَّشَأِهِ ۖ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ (83)
و این است دلیل ما دادیم آن را ابراهیم را بر قوم او. بلند می کنیم درجه های کسی را که می خواهیم. هر آئینه پروردگار تو است نهایت هوشیار، نهایت عالم. (83)

وَ وَهَبْنَا لَهُ ۖ إِسْحَاقَ وَ يَعْقُوبَ ۚ كُلًّا هَدَيْنَا ۚ وَ نُوْحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ ۖ وَ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَ سُلَيْمَانَ وَ أَيُّوبَ وَ يُوسُفَ وَ مُوسَىٰ وَ هَارُونَ ۚ وَ كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ (84)
و اعطاء کردیم برای او اسحاق را و یعقوب را. همه را هدایت کردیم ما. و نوح را هدایت کردیم ما از پیش؛ و از نسل او داوود را و سلیمان را و ایوب را و یوسف را و موسی را و هارون را. و به همین ترتیب پاداش می دهیم نیکو کاران را. (84)

وَ زَكَرِيَّا وَ يَحْيَىٰ ۚ وَ عِيسَىٰ ۚ وَ إِلْيَاسَ ۖ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ (85)
و زکریا و یحیی و عیسی و الیاس؛ همه از صالحان. (85)

وَ زَكَرِيَّا وَ يَحْيَىٰ ۚ وَ عِيسَىٰ ۚ وَ إِلْيَاسَ ۖ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ (85)
و زکریا و یحیی و عیسی و الیاس؛ همه از صالحان. (85)

وَ إِسْمَاعِيلَ وَ الْيَسَعَ وَ يُونُسَ وَ لُوطًا وَ كُلًّا فَضَلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ (86)

و اسماعیل را و یسع را و یونس را و لوط را. و همه را برتری دادیم بر جهان ها. (86)

وَ مِنْ آبَائِهِمْ وَ ذُرِّيَّتِهِمْ وَ إِخْوَانِهِمْ صلی وَ اجْتَبَيْنَاهُمْ وَ هَدَيْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (87)

و از پدران ایشان و اولاده ایشان و برادران ایشان؛ و برگزیدیم ما ایشان را و هدایت نمودیم ما ایشان را به سوی راه راست. (87)

ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ وَ لَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (88)

این است هدایت خدا هدایت می کند به آن کسی را که می خواهد از بنده گان خود. و اگر شرک ورزند البته نابود شد از ایشان آنچه بودند می کردند. (88)

أُولَىٰ أَيْكَ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَ الْحُكْمَ وَ النَّبُوَّةَ ۚ فَإِنْ يَكْفُرْ بِهَا هِيَ ۗ وَ لَآءٍ فَقَدْ وَكَلْنَا بِهَا قَوْمًا لَيَسُوًّا بِهَا بِكُفْرِينَ (89)

آنها آنان اند که دادیم ایشان را کتاب را و قضاوت را و پیغمبری را. پس اگر نامعتقد شود به آن این گروه پس به یقین مقرر کردیم ما به آن قومی را که نیستند به آن نامعتقدان. (89)

أُولَىٰ أَيْكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ صلی فِيهِدَهُمْ اِقْتَدِهِ صلی قُلْ لَآ أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا صلی إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرَىٰ لِلْعَالَمِينَ (90)

آنها آنان اند که هدایت کرد خدا؛ پس به هدایت ایشان پیروی کن. بگو: نمی کنم سؤال بر آن مزدی؛ نیست آن مگر یاد آوری برای جهان ها. (90)

وَ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ ۖ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ صلی قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا وَ هُدًى لِّلنَّاسِ صلی تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَ تُخْفُونَ كَثِيرًا صلی وَ عَلَّمْتُمْ مَا لَمْ تَعْلَمُوا ۗ أَنْتُمْ وَ لَآ آبَاؤُكُمْ صلی قُلِ اللَّهُ صلی ثُمَّ ذَرَهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ (91)

و نشناختند منزلت خدا را حق شناختن منزلت او وقتیکه گفتند: فرو فرستاده است خدا بر آدمی از چیزی. بگو: چه کسی فرو فرستاد کتاب را آنکه آمد با او موسی روشنی و هدایت برای مردم؛ می سازید آن را ورق ها آشکار می کنید (بعضی) آن ها را و پنهان می کنید بسیاری را؛ و آموخت شما را آنچه که نمی دانستید شما و نه پدران شما؟؛ بگو: خدا؛ باز بگذار ایشان را در یابوه گویی ایشان بازی می کنند. (91)

وَ هَذَا كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَ لِنُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَ مَنْ حَوْلَهَا ۚ وَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ صلی وَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ (92)

و این است کتابی که فرو فرستادیم ما آن را بر برکت شده نسبت کننده به راست آنکه میان دستان او است (پیش از آن) و تا بیم دهی مادر قریه ها را (مکه) و آن را در اطراف آن. و آنانکه ایمان می آورند به آخرت ایمان می آورند به آن؛ و ایشان بر نماز شان نگهبانی می کنند. (92)

وَ مَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَ لَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَ مَنْ قَالَ سَأُنزِلُ

مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ ^{صلى} وَ لَوْ تَرَى ^{صلى} إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَ الْمَلَى ^{صلى} نِكَةً بِأَسْطُورٍ ^{صلى} أَيْدِيهِمْ
أَخْرَجُوا ^{صلى} أَنْفُسَكُمْ ^{صلى} الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَ كُنْتُمْ عَنْ
آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ (93)

و کیست ستم گارتر از آنکه نسبت کرد بر خدا دروغی یا گفت وحی فرستاده شده است به
سوی من و هرگز وحی فرستاده نشده به سوی او چیزی و آنکه گفت: به زودی می فرستم
مانند آنچه فرو فرستاده است خدا. و اگر ببینی وقتیکه ستم گاران در شدائد مرگ باشند و
فرشته گان دراز می کنند دست های شان را (می گویند): بیرون آورید روح های خود را؛
امروز جزا داده می شوید عذاب رسوا کننده به سبب آنکه بودید می گفتید بر خدا نا حق و
بودید درباره آیت های او تکبر می کردید. (93)

وَ لَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَى كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَ تَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ ^{صلى} وَ مَا نَرَى
مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءَ ^{صلى} لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَ ضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ
(94)

و البته به یقین آمده اید پیش ما تنها چنانکه آفریدیم شما را نخست بار و گذاشتید آنچه اعطاء
کرده بودیم شما را آن طرف پشت سر خود؛ و نمی بینیم همراه شما شفاعت کننده گان شما
را آنانکه می پنداشتید آنکه ایشان در (امور) شما شریکان اند (با خدا). البته به یقین بریده
شد میان شما و نابود شد از شما آنچه که بودید می پنداشتید. (94)

إِنَّ اللَّهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَ النَّوَى ^{صلى} يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَ مُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ ^{صلى} ذَالِكُمْ اللَّهُ ^{صلى}
فَأَنى تُوَفَّكُونَ (95)

هر آینه خدا است شگافنده دانه و خسته؛ بیرون می آورد زنده را از مرده و بیرون آورنده
مرده از زنده. این است خدا؛ پس چگونه منحرف می شوید؟ (95)

فَالِقُ الإِصْبَاحِ وَ جَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَ الشَّمْسَ وَ الْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَالِكِ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ (96)

شگافنده صبح است و ساخت شب را وقت آرامش و آفتاب و مهتاب را معیار حساب. این
است سنجش دقیق نهایت توانا، نهایت دانا. (96)

وَ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِنَهْتَدُوا بِهَا فِي ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ وَ الْبَحْرِ ^{صلى} قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
(97)

و او است آنکه ساخت برای شما ستاره ها را تا راه بیابید با آنها در تاریکی های خشکه و
بحر. به یقین روشن ساختیم نشانه ها را برای گروهی که می دانند. (97)

وَ هُوَ الَّذِي ^{صلى} أَنْشَأَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَ مُسْتودِعٌ ^{صلى} قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ (98)

و او است آنکه به وجود آورد شما را از نفسی یگانه نئ پس قرار گاهی است و آرام گاهی.
به یقین روشن ساختیم نشانه ها را برای گروهی که می فهمند. (98)

وَ هُوَ الَّذِي ^{صلى} أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا نُخْرِجُ مِنْهُ

حَبًا مُتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ وَجَنَّاتٍ مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا
وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (99)

و او است آنکه فرود فرستاد از آسمان آبی پس بیرون آوردیم ما به آن گیاه هر چیز را پس بیرون آوردیم ما از آن سبزه را، بیرون می آوریم ما از آن دانه ئی را یکی بر دیگری پیوسته و از درخت خرما از شگوفه های آن خوشه های آویزان و بوستان ها از انگور و زیتون و انار، مانند یکدیگر و غیر مانند یکدیگر. ببینید به سوی میوه آن وقتیکه میوه می کند و پختگی آن. هر آینه در همه این ها البته نشانه ها است برای گروهی که ایمان می آورند. (99)

وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ ص ۱۰۱ وَخَرَفُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ (100)

و ساختند برای خدا شریکان جن را و آفریده است (خدا) ایشان را؛ و بر یافتند برای او پسران و دختران بدون دانش. منزّه و پاک است او و بلند است از آنچه بیان می کنند. (100)

بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ ص ۱۰۲ اَنۡىٰۤ اَيۡكُوۡنُ لَهُ وَاَلَدٌ وَاَمۡ تَكُنۡ لَهُۥ صٰحِبۡةٌ ص ۱۰۳ وَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ ص ۱۰۴ وَ هُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيۡمٌ (101)

(از هیچ) آفریننده آسمان ها و زمین؛ چگونه باشد برای او فرزندی و نیست برای او همسری؟! و آفرید همه چیز را؛ و او است به همه چیز دانا. (101)

ذٰلِكُمۡ اللّٰهُ رَبُّكُمۡ ص ۱۰۵ لَاۤ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ص ۱۰۶ خَلِقُ كُلَّ شَيْءٍ فَاَعْبُدُوۡهُ وَ هُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ (102)

این است خدا پروردگار شما؛ نیست پروردگاری مگر او؛ آفریننده همه چیز پس بپرستید او را. و او است بر همه چیز نگهبان. (102)

لَا تُدْرِكُهُ الْاَبۡصٰرُ وَ هُوَ يُدْرِكُ الْاَبۡصٰرَ ص ۱۰۷ وَ هُوَ الْلَطِيۡفُ الْخَبِيۡرُ (103)

نمی یابد او را چشم ها و او می یابد چشم ها را؛ و او است نهایت مهربان نهایت با خبر. (103)

قَدْ جَاۤءَكُمۡ بَصٰۤاۤئِرٌ مِّنۡ رَّبِّكُمۡ ص ۱۰۸ فَمَنۡ اَبۡصَرَ فَلِنَفْسِهٖ ص ۱۰۹ وَ مَنۡ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَ مَاۤ اَنَا عَلَيۡكُمۡ بِحَفِيۡظٍ (104)

به یقین آمد به شما دلایل روشن از جانب پروردگار شما؛ پس کسی که بینا شد پس برای خودش است؛ و کسی که کور شد پس بر او است. و نیستم من بر شما مراقب. (104)

وَ كَذٰلِكَ نُنۡصِرُ الْاٰیٰتِ وَ لِيَقُوۡلُوۡا دَرَسَتَ وَ لِنُبَيِّنَهُۥ لِقَوْمٍ يَعۡلَمُوۡنَ (105)

و این چنین روشن می سازیم آیت ها را و تا بگویند خوانده ئی تو و تا بیان کنیم آن را برای گروهی که می دانند. (105)

اَتَّبِعۡ مَاۤ اُوۡحِيَ اِلَيْكَ مِّنۡ رَّبِّكَ ص ۱۱۰ لَاۤ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ص ۱۱۱ وَ اَعۡرِضۡ عَنِ الْمُشۡرِكِيۡنَ (106)

پیروی کن آنچه وحی کرده می شود به سوی تو از جانب پروردگار تو؛ نیست معبودی مگر او؛ و رو بگردان از مشرکان. (106)

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكُوا^{صلى} وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا^{صلى} وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ (107)

و اگر می خواست خدا نمی ورزیدند شرک. و نساختم ترا بر ایشان مراقبی؛ و نیستی تو بر ایشان نگهبانی. (107)

وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ عِلْمٍ كَذَلِكَ زَيْنًا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلُهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (108)

و ندهید دشنام آنان را که می پرستند از غیر خدا پس دشنام می دهند خدا را از دشمنی به غیر دانش. این چنین آراسته کردیم ما برای هر گروهی کردار ایشان را باز به سوی پروردگار ایشان باز گشت ایشان است پس خبر دهیم ما ایشان را به آنچه که بودند می کردند. (108)

وَأَفْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لِيُؤْمِنُوا بِهَا قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ^{صلى} وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ (109)

و سوگند خوردند به خدا با تأکید سوگند های ایشان البته اگر بیاید ایشان را معجزه ئی البته ایمان می آورند به آن. بگو: جز این نیست که معجزه ها نزد خدا است؛ و چه مطلع می سازد شما را آنکه آن (معجزه) وقتیکه آمد نمی آورید ایمان. (109)

و نُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ وَ أَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ^{صلى} أُولَٰئِكَ مَرَّةً وَ نَدْرُهُمْ فِي طُعْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ (110)

و زیر و رو می کنیم دل های ایشان را و چشم های ایشان را چنان که نیامورند ایمان به آن نخست بار و ترک کنیم ایشان را در سرکشی ایشان می کنند سرگردانی. (110)

وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَىٰ^{صلى} بِنَكَّةٍ وَ كَلَّمَهُمُ الْمَوْتَىٰ وَ حَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا^{صلى} إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَ لَنْ كُنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ (111)

و اگر آنکه ما فرود می فرستادیم به سوی ایشان فرشته گان را و سخن می گفت با ایشان مرده گان و جمع می کردیم بر ایشان همه چیز را روبروی شان نبودند که ایمان بیاورند مگر آنکه بخواهد خدا ولیکن بسیاری ایشان می کنند نادانی. (111)

وَ كَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيْطَانِ الْإِنْسِ وَ الْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا^{صلى} وَ لَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ^{صلى} فَذَرُهُمْ وَ مَا يَفْتَرُونَ (112)

و این چنین ساختیم برای هر پیغمبری دشمنانی از شیطان های انس و جن وحی می کند بعضی از ایشان به سوی بعضی آراسته کرده سخن را به فریب. و اگر می خواست پروردگار تو نمی کردند آن را؛ پس بگذار ایشان را و آنچه را که بر می بندند. (112)

وَ لِتَصْعَىٰ^{صلى} إِلَيْهِ أَفْئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَ لِيَرْضَوْهُ وَ لِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُقْتَرِفُونَ (113)

و تا مایل شود به سوی آن دل های آنانکه نمی آورند ایمان به آخرت و تا بیسندند آن را و تا

مرتکب شوند به آنچه ایشان مرتکب می شوند. (113)

أَفَعَبَّرَ اللَّهُ أُنْتَعِي حَكَمًا وَ هُوَ الَّذِي - أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا وَ الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمْ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِّن رَّبِّكَ بِالْحَقِّ صلى فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ (114)

آیا به غیر خدا طلب کنم داوری و او است آنکه فرو فرستاد به سوی شما کتاب را واضح شده. و آنانکه داده ایم ایشان را کتاب را می دانند آنکه آن فرو فرستاده شده از جانب پروردگار تو به حق؛ پس نباش از شک کننده گان. (114)

وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ صِدْقًا وَ عَدْلًا لَا مُبَدَّلَ لِكَلِمَاتِهِ صلى وَ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (115)

و به انجام رسید سخن پروردگار تو در راستی و عدالت. نیست تغیر دهنده ئی برای سخنان او. و او است نهایت شنوا، نهایت دانا. (115)

وَ إِنْ نُّطِعْ أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ صلى إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ (116)

و اگر فرمانبرداری کنی بسیاری از کسانی که در زمین اند گمراه می سازند ترا از راه خدا. نمی کنند پیروی مگر گمان را و نیستند ایشان مگر دروغ می گویند. (116)

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَن يَضِلُّ عَن سَبِيلِهِ صلى وَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ (117)

هرآئینه پروردگار تو او است داناترین به کسی که گمراه می شود از راه او. و او است داناترین به راه یافته گان. (117)

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ صلى مُؤْمِنِينَ (118)

پس بخورید از آنچه یاد کرده شده نام خدا بر آن اگر هستید شما به آیت های او ایمان آورنده گان؟ (118)

وَ مَا لَكُمْ إِلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَ قَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ صلى وَ إِنْ كَثِيرًا لَّيُضِلُّونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ صلى إِنْ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ (119)

و چیست برای شما آنکه نمی خورید از آنچه یاد کرده شده نام خدا بر آن و به یقین به تفصیل بیان شده برای شما آنچه حرام شده بر شما مگر آنچه مجبور شدید به سوی آن. و هرآئینه بسیاری البته گمراه می کنند به خواهش های خود به غیر دانش. هرآئینه پروردگار تو او است دانا ترین به از حد گذرنده گان. (119)

وَ ذُرُوا ظَهَرَ الْإِثْمِ وَ بَاطِنُهُ صلى إِنْ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِثْمَ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ (120)

و ترک کنید آشکار گناه را و پنهان آن را. هرآئینه آنانکه به دست می آورند گناه را به زودی جزا داده می شوند به سبب آنچه که بودند مرتکب می شدند. (120)

وَ لَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرْ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَ إِنَّهُ لَفِسْقٌ صلى وَ إِنَّ الشَّيْطَانَ لِيُوحِيَ إِلَيْ - أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ صلى وَ إِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ (121)

و نخورید از آنچه نشده یاد نام خدا بر آن و هر آئینه آن البته نا فرمانی قصدی است. و هر آئینه شیاطین البته وحی می کنند به سوی دوستان خویش تا گفتگو کنند با شما؛ و اگر پیروی کنید ایشان را هر آئینه شما از مشرکان باشید. (121)

أَوْ مَنْ كَانَ مَيَّنًا فَأَحْبَبْنَاهُ وَ جَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا، كَذَلِكَ زَيْنٌ لِّلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (122)

آیا کسی که بود مرده نمی پس زنده ساختیم ما او را و ساختیم برای او نوری می رود با او در میان مردم مانند کسی است که مثل او در تاریکی ها است نیست بیرون آینده از آنها. این چنین آراسته شده برای نامعتقدان آنچه بودند عمل می کردند. (122)

وَ كَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُّجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا، وَ مَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَ مَا يَشْعُرُونَ (123)

و همچنین ساختیم در هر قصبه می رئیسان مقصران آن را تا بد اندیشی کنند در آنها؛ و نمی کنند بداندیشی مگر به خویشان و نمی فهمند. (123)

وَ إِذَا جَاءَهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّىٰ نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ، اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ، سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَ عَذَابٌ شَدِيدٌ، بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ (124)

و وقتی که آمد به ایشان نشانه می گفتند: هرگز نمی آوریم ایمان تا وقتی که داده شود ما را مانند آنچه که داده شده است پیغمبران خدا را. خدا داناترین است کجا بگذارد پیغام خود را. به زودی می رسد آنان را که گناه کردند رسوائی نزد خدا و عذابی سختی به سبب آنچه بودند بد اندیشی می کردند. (124)

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ، لِلْإِسْلَامِ، وَ مَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا، كَانَمَا يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ، كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرَّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ (125)

پس کسی را که می خواهد خدا آنکه هدایت کند او را فراخ می کند سینه او را برای اسلام؛ و کسی را که می خواهد آنکه گمراه کند او را تنگ می سازد سینه او را تنگ و محدود مانند آنکه بالا می رود در آسمان. این چنین می سازد خدا ناپاکی را بر آنانکه نمی آورند ایمان. (125)

وَ هَذَا صِرَاطٌ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا، قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ (126)

و این است راه پروردگار تو راست. به یقین روشن ساختیم ما آیت ها را برای گروهی که پند می گیرند. (126)

لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ، وَ هُوَ وَلِيُّهُمْ، بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (127)

برای ایشان است جای سلامتی (بهشت) نزد پروردگار ایشان؛ و او است دوست و سرپرست ایشان به سبب آنچه که بودند عمل می کردند. (127)

وَ يَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْرَثْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ، وَ قَالَ أَوْلِيَائِهِمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا

اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَ بَلَّغْنَا أَجَلَنَا الَّذِي - أَجَلْتَ لَنَا، قَالَ النَّارُ مَثُوبَكُمْ خَالِدِينَ فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ
اللَّهُ ^{صلى} إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ (128)

و روزی که جمع می کند ایشان را همه یکجا، ای گروه جن! به یقین بسیار گرفتید (تابعان) از مردم؛ و گفتند: دوستان ایشان از مردم پروردگار ما بهره مند شد بعضی ما با بعضی و رسیدیم به میعاد خویش آنکه تعیین کردی برای ما. گفت: دوزخ جای شماست همیشه باشندگان در آن مگر آنچه خواست خدا. هر آینه پروردگار تو است نهایت هوشیار، نهایت دانا. (128)

وَ كَذَلِكَ نُؤَلِّي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (129)

و همچنین دوست و همنشین می سازیم بعضی ستم گاران را با بعضی به سبب آنچه که بودند به دست می آوردند. (129)

يَمَعَشَرَ الْجِنِّ وَ الْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَ يُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلَى - أَنْفُسِنَا ^{صلى} وَ عَرَّثَهُمُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَ شَهِدُوا عَلَى - أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ (130)

ای گروه جن و انس! آیا نیامد شما را پیغمبران از شما می کردند بیان برای شما آیت های مرا و بیم می دادند شما را از ملاقات روز شما را این. گفتند: گواه شدیم بر خویشتان؛ و فریب داد ایشان را زنده گانی دنیا و گواهی دادند بر خویشتان آنکه ایشان بودند نامعتقدان. (130)

ذَلِكَ أَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْفُرَىٰ بِظُلْمٍ وَ أَهْلَهَا عَافُونَ (131)

این (فرستادن پیغمبران از خاطر این) است آنکه هرگز نمی باشد پروردگار تو هلاک کننده شهر ها به ستم و باشندگان آن ها باشند بی خبران. (131)

وَ لِكُلِّ دَرَجَاتٍ مَّمَّا عَمِلُوا، وَ مَا رَبُّكَ بِعَافٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ (132)

و برای همه مرتبه ها است از آنچه عمل کردند. و نیست پروردگار تو بی خبر از آنچه عمل می کنند. (132)

وَ رَبُّكَ الْعَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ، إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَ يُسْتَخْلِفَ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ آخَرِينَ (133)

و پروردگار تو است بی نیاز صاحب رحمت. اگر بخواهد می برد شما را و جانشین می سازد از بعد شما آن را که می خواهد مانند آنکه به وجود آورد شما را از نسل گروه دیگری. (133)

إِنْ مَا تُوَعَّدُونَ لَا تَمْلِكُ وَ مَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ (134)

هر آینه آنچه وعده داده می شوید البته آمدنی است؛ و نیستید شما ناتوان کننده گان. (134)

قُلْ يَقَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا

يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ (135)

بگو: ای قوم من! عمل کنید بر حالت خویش هر آئینه من عمل کننده ام (بر حالت خود)؛ پس به زودی می دانید کسی را که باشد برای او سرانجام خانه نیک. هر آئینه او نمی سازد رسته گار ستم گاران را. (135)

وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَ هَذَا لِشُرَكَائِنَا مِمَّا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ مِمَّا كَانَتْ لِلَّهِ فَبُذِرَ إِلَى شُرَكَائِهِمْ فَسَاءَ مَا يَحْكُمُونَ (136)

و ساختند برای خدا از آنچه او آفریده از زراعت و چهارپایان حصه پس گفتند: این (حصه) برای خدا است به گمان خویش و این (حصه) برای شریکان ما؛ پس آنچه که است برای شریکان ایشان پس نمی رسد به سوی خدا؛ و آنچه که است برای خدا پس آن می رسد به سوی شریکان ایشان. بد است آنچه داوری می کنند. (136)

وَ كَذَلِكَ زَيَّنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ قَتْلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَاؤُهُمْ لِيُرْذُوهُمْ وَ لِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ مِمَّا وَرِثُوا مِنَ اللَّهِ مَا فَعَلُوهُ مِمَّا فَعَلُوا فَبُذِرُوا (137)

و همچنین آراسته کرده است برای بسیاری از مشرکان کشتن فرزندان ایشان را شریکان ایشان تا هلاک کنند ایشان را و تا مشتبه کنند بر ایشان دین ایشان را؛ و اگر خواست خدا نمی کردند آن را؛ پس ترک کن ایشان را و آنچه بر می بندند. (137)

وَقَالُوا هَذِهِ أُنْعَامٌ وَ حَرْتٌ حَجْرٌ لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَن نَّشَاءُ بِزَعْمِهِمْ وَ أُنْعَامٌ حُرِّمَتْ طُهْرُهَا وَ أُنْعَامٌ لَا يَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ بِمَا كَانُوا يَفْتُرُونَ (138)

و گفتند: این چهار پایان و زراعت ممنوع اند، نخورد آن ها را مگر کسی که ما خواهیم به گمان ایشان و چهارپایانی حرام شده است پشت های آنها (سوار شدن بر آنها) و چهارپایانی که نمی کنند یاد نام خدا را بر آنها به دروغ بر بافتن بر او. به زودی جزا می دهد ایشان را به آنچه بودند به دروغ بر می بافتند. (138)

وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِّذُكُورِنَا وَ مُحَرَّمٌ عَلَىٰ- أَرْوَاجِنَا مِمَّا وَرِثْنَا مِنَ اللَّهِ مَا فَعَلُوا فَبُذِرُوا (139)

و گفتند: آنچه در شکم های این چهارپایان اند مخصوص اند برای مردان ما و حرام شده است بر زنان ما؛ و اگر باشد مرده پس ایشان در آن شریکان اند. به زودی جزا می دهد ایشان را بیان ایشان را. هر آئینه او است نهایت هوشیار، نهایت دانا. (139)

فَدَخَلَ خَيْبَرَ الَّذِينَ قَتَلُوا- أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَ حَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا وَ مَا كَانُوا مُهْتَدِينَ (140)

به یقین زیان کار شدند آنانکه کشتند فرزندان خود را بی خردانه به غیر دانش و حرام ساختند آنچه را روزی داد ایشان را خدا به دروغ بر بافتن بر خدا. به یقین گمراه شدند و نبودند هدایت شده گان. (140)

وَ هُوَ الَّذِي - أَنْشَأَ جَنَّاتٍ مَّعْرُوشَاتٍ وَ غَيْرَ مَعْرُوشَاتٍ وَ النَّخْلَ وَ الزَّرْعَ مُخْتَلِفًا أَكْثُهُ وَ الزَّيْتُونَ وَ الرُّمَانَ مُتَشَابِهًا وَ غَيْرَ مُتَشَابِهٍ كُلُّوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَ ءَاتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ **صلى** وَ لَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ (141)

و او است آنکه به وجود آورد بوستان های به پا برداشته شده و غیر به پا برداشته شده و درخت خرما را و زراعت را متنوع خوراک آن و زیتون را و انار را مانند یکدیگر و غیر مانند یکدیگر. بخورید از میوه آن وقتیکه میوه بیرون آورد و بدهید حق او را روز بهره برداری آن؛ و نکنید اسراف. هر آئینه او ندارد دوست اسراف کننده گان را. (141)

وَ مِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةً وَ فَرْشَاءَ كُلُّوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَ لَا تَتَّبِعُوا خُطُواتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ (142)

و از چهار پایان بار بر دارنده و فرشی. بخورید از آنچه روزی داد شما را خدا و نکنید پیروی گام های شیطان را. هر آئینه او است برای شما دشمن آشکار. (142)

ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ **صلى** مِنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَ مِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِ **صلى** قُلْ ءَأَذْكُرِينَ حَرَّمَ أَمِ الْأُنثِيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثِيَيْنِ **صلى** نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (143)

هشت جفت؛ از گوسفند دو و از بز دو. بگو: آیا دو نر را حرام کرده یا دو ماده را یا آنچه را که شامل شده بر آن رحم های دو ماده؛ خبر دهید مرا به دانش اگر هستید شما راستگویان؟ (143)

وَ مِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَ مِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ **صلى** قُلْ ءَأَذْكُرِينَ حَرَّمَ أَمِ الْأُنثِيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثِيَيْنِ **صلى** أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّكُمْ اللَّهُ بِهَذَا فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ **صلى** إِنْ اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (144)

و از شتران دو و از گاو ها دو. بگو: آیا دو نر را حرام کرده یا دو ماده را یا آنچه را که شامل شده بر آن رحم های دو ماده؛ آیا بودید شما گواهان وقتیکه سفارش کرد شما را خدا به این. پس کیست ستم گارتر از کسی که بر بست بر خدا دروغی تا گمراه کند مردم را به غیر دانش؟ هر آئینه خدا نمی کند هدایت گروه ستم گاران را. (144)

قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خنزِيرٍ فَإِنَّهُ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أَلَّهِ لِعَیْرِ اللَّهِ بِهِ **صلى** فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَ لَا عَادٍ فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (145)

بگو: نمی یابم در آنچه وحی شده به سوی من که حرام کرده شده باشد بر خورنده که می خورد آن را مگر اینکه باشد مرده یا خون ریخته شده یا گوشت خوک پس هر آئینه او ناپاک است یا باشد فسقی آواز بلند کرده شده برای غیر خدا به او. پس کسی که مجبور باشد نه بغاوت کننده و نه از حد گذرنده پس هر آئینه پروردگار تو آمرزنده، با رحم است. (145)

وَ عَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ **صلى** وَ مِنَ الْبَقَرِ وَ الْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوْ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ذَلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِبَغْيِهِمْ **صلى** وَ إِنَّا لَصَادِقُونَ (146)

و بر آنانکه یهود شدند حرام ساختیم ما همه دارای ناخن؛ و از گاو و گوسفند حرام ساختیم ما بر ایشان چربی های آنها را مگر آنچه برداشت پشت های آنها یا در بین امعاء یا آنچه مخلوط شد با استخوان. این چنین جزا دادیم ما ایشان را به سبب سرکشی ایشان؛ و هر آینه ما البته راستگویانیم. (146)

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ (147)

پس اگر به دروغ نسبت کنند ترا پس بگو: پروردگار شما صاحب رحمت بسیار است و نمی شود برگردانده عذاب او از گروه گناه گاران. (147)

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ دَأَبُوا بِأَسْنَانِهِمْ قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا صلى إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ (148)

به زودی می گویند آنانکه شرک آوردند اگر می خواست خدا نمی آوردیم شرک ما و نه پدران ما و نمی کردیم حرام ما از چیزی. این چنین به دروغ نسبت کردند آنان از پیش ایشان تا اینکه چشیدند عذاب ما را. بگو: آیا است نزد شما از دانش پس بیرون آورید آن را برای ما؛ نمی کنید پیروی مگر گمان را و نیستید شما مگر و دروغ می گوئید. (148)

قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ صلى فَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ (149)

بگو: پس برای خدا است دلیل کامل؛ پس اگر می خواست البته هدایت می کرد همه شما را یکجا. (149)

قُلْ هَلَمْ شَهِدْكُمْ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا صلى فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ (150)

بگو: پیش بیاورید گواهان خود را آنانکه گواهی می دهند اینکه خدا حرام ساخته است این را؛ پس اگر گواهی دادند پس نه ده گواهی با ایشان. و نکن پیروی خواهشات آنانی را که به دروغ نسبت کردند آیت های ما را و آنانکه نمی آورند به آخرت و ایشان با پروردگار خود برابر می کنند. (150)

قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ صلى أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا صلى وَ بِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا صلى وَ لَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ صلى نَحْنُ نَنْزِلُكُمْ وَ إِيَّاهُمْ صلى وَ لَا تَقْرُبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَ مَا بَطْنٌ صلى وَ لَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَالِكُمْ وَ صَدَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ (151)

بگو: بیایید تا بخوانم آنچه حرام کرده است پروردگار شما بر شما؛ اینکه نکنید شریک با او چیزی را؛ و با پدر و مادر نیکو کاری کنید؛ و نکشید فرزندان خود را از فقر؛ ما روزی می دهیم شما را و ایشان را؛ و نشوید نزدیک به فواحش آنچه آشکار باشد از آنها و آنچه مخفی؛ و نکشید نفس را آنکه حرام ساخت خدا مگر به حق. این ها وصیت کرد شما را به آن تا بود شما بیاندیشید. (151)

وَ لَا تَقْرُبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ صلى وَ أَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَ الْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ صلى

لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا صلى وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَ لَوْ كَانَ ذَا قُرْبَى صلى وَ بَعْدَ اللَّهِ أَوْفُوا ذَالِكُمْ
وَصَدِّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ (152)

و نشوید نزدیک به دارائی یتیم مگر به آنکه آن بهتر است تا آنکه برسد به رشد کامل خود؛
و تمام کنید پیمانۀ و ترازو را به انصاف؛ نمی دهیم تکلیف نفسی را مگر به توان او؛ و
وقتیکه سخن بگوئید شما پس عدالت نمائید و اگر چه باشد صاحب خویشاوندی؛ و به عهد
خدا وفا کنید. این ها وصیت کرد شما را به آن تا بود شما پند پذیرشود. (152)

وَ أَنْ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ صلى وَ لَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِي ذَالِكُمْ وَ صَدِّكُمْ
بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ (153)

و اینکه این است راه من راست پس پیروی کنید آن را؛ و نکنید پیروی راه های دیگر را
پس دور کند شما را از راه او. این ها وصیت کرد شما را به آن تا بود شما پرهیزگاری
کنید. (153)

ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَ تَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَ هُدًى وَ رَحْمَةً لِّعَلَّاهُمْ
بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ (154)

باز دادیم موسی را کتاب را کامل ساخته بر آنکه نیکوکاری کرد و روشن ساخته برای هر
چیز و هدایت و مهربانی تا بود ایشان به ملاقات پروردگار ایشان ایمان بیاورند. (154)

وَ هَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَ اتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ (155)

و این کتابی است که فر فرستادیم آن را با برکت شده پس پیروی کنید آن را و بپرهیزید (از
نافرمانی خدا) تا بود مهربانی کرده شوید. (155)

أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَنْزَلَ الْكِتَابُ عَلَيَّ طَائِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا وَ إِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَافِلِينَ (156)

تا نگوئید که جز این نیست که فر فرستاده شد کتاب بر دو گروه از پیش ما و بودیم ما از
خواندن و فهمیدن ایشان البته از بی خبران. (156)

أَوْ تَقُولُوا لَوْ أَنَّا أَنْزَلْنَا الْكِتَابَ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَ هُدًى وَ رَحْمَةٌ
فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَ صَدَفَ عَنْهَا صلى سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ
بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ (157)

یا گوئید اگر اینکه ما فر فرستاده می شد بر ما کتاب البته می بودیم راه یافته تر از ایشان.
پس به یقین آمد شما را دلیل از جانب پروردگار شما و هدایت و مهربانی. پس کیست ستم
گارتر از کسیکه نسبت کرد به دروغ آیت های خدا را و رو گرداند از آنها؛ به زودی جزا
می دهیم آنان را که رو می گردانند از آیت های ما بدترین عذاب به سبب آنکه بودند رو می
گردانیدند. (157)

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَأُ صلى نَكَّةٌ أَوْ يَأْتِي رَبُّكَ أَوْ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ صلى يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ
آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ ءَامَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي صلى إِيْمَانِهَا خَيْرًا صلى قُلْ

أَنْتَظِرُونَ^۱ إِنَّا مُنْتَظِرُونَ (158)

آیا انتظار دارند مگر اینکه بیاید ایشان را فرشته گان یا بیاید پروردگار تو یا بیاید بعضی نشانه های پروردگار تو؟ روزی که بیاید بعضی نشانه های پروردگار تو ندهد فایده نفسی را ایمان او که نبود ایمان آورنده از پیش یا بدست آورده بود در ایمان خود کار نیکی. بگو: انتظار کنید هر آئینه ما انتظار کننده گانیم. (158)

إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا لَسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ ۚ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ (159)

هر آئینه آنانکه پراکنده کردند دین خود را و بودند گروه ها نیستی تو از ایشان در چیزی. جز این نیست که کار ایشان به سوی خدا است باز خبر می دهد ایشان را به آنچه بودند می کردند. (159)

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا ۚ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَىٰ^۱ إِلَّا مِثْلَهَا وَهُم لَا يُظْلَمُونَ (160)

هر که آمد با کار نیکی پس برای او است ده چند مانند آن؛ و هر که آمد با کار بدی پس نمی شود داده جزا مگر مانند آن و ایشان نمی شوند ستم. (160)

قُلْ إِنِّي هَدَانِي رَبِّي^۱ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيَمًا مِّلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا ۚ وَ مَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (161)

بگو: هر آئینه من هدایت نموده مرا پروردگار من به سوی راه راست دین پا برجا دین ابراهیم را خدای یگانه را پرستنده. و نه بود از مشرکان. (161)

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (162)

بگو: هر آئینه نماز من و اعمال دینی من و زنده گانی من و مرگ من برای خدا است پروردگار جهانیان. (162)

لَا شَرِيكَ لَهُ^۱ وَ بِذَلِكَ أُمِرْتُ وَ أَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ (163)

نیست شریکی برای او؛ و به این امر شده مرا و من نخستین تسلیم شده گان به خدا هستم. (163)

قُلْ أَعْبُدُوا اللَّهَ أَعْبَادًا خَالِفِينَ ۚ كُلٌّ قَلْبًا مَّوَدَّعًا ۚ وَ هُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ ۚ وَ لَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا ۚ وَ لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ (164)

بگو: آیا غیر خدا طلب کنم پروردگاری و او است پروردگار همه چیز؟ و نمی آورد به دست هیچ نفس مگر بر خود. و نمی بردارد بار بردارنده بار دیگری را. باز به سوی پروردگار شما است برگشت شما باز خبر می دهد شما را به آنچه که بودید در آن اختلاف می کردید. (164)

وَ هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَ رَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيُبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ^۱ قُلْ

إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ (165)

و او است آنکه ساخت شما را جانشینان زمین و بلند کرد بعضی شما را بالای بعضی (در) درجه ها تا بیازماید شما را در آنچه داد شما را. هر آئینه پروردگار تو زود رساننده عذاب است و هر آئینه او البته آمرزنده، با رحم است. (165)